

movati hornímu úřadu svoje bydliště, § 150 o tom, koho jest zváti ke schůzím těžařů, a § 153, kdo ve schůzích má právo hlasovati.

Že takto pojímána byla povaha knihy těžařů již v době vydání hor. zákona, potvrzuje i ustanovení § 87 prov. nař. k hor. zákonu, kde sice podrobně se pojednává o tom, jaký musí býti listinný podklad pro zápisy převodu kuxů do knihy těžařů, o nějakých jiných zápisech však, zejména o poznámkách, jež by měly za předmět poměry těžařů k osobám mimo těžařstvo stojícím, není tu vůbec zmínky.

Pro správnost názoru zde vysloveného mluví konečně i ta okolnost, že zákon horní sice v § 39 ohledně knihy kuteb výslovně připustil, že každý může do ní nahlédnouti, ohledně knihy těžařů však obdobného ustanovení nemá. Nejsou-li tedy osoby mimo těžařstvo stojící oprávněny do knihy těžařů nahlížeti, nemělo by smyslu připouštěti do knihy té zápis takových poznámek, jež by práva jejich měly chrániti.

Ježto pak poznámka spornosti, o níž tu šlo, nemá žádného vztahu k vnitřním poměrům v těžařstvu, tím méně pak k poměrům mezi těžařstvem a majiteli kuxů, nemůže býti o nějakém právu na tuto poznámku řeči.

Právo tohoto obsahu nedá se však vyvoditi ani z toho, že zápis takové poznámky do knihy těžařů není v zákoně výslovně zakázán. Z nedostatku takového zákazu nelyne ani přípustnost poznámky takové, tím méně ovšem právo na ni.

Pokud se konečně st-lka snaží dovoditi, že i v tom případě, neměla-li právního nároku na zápis poznámky spornosti do knihy těžařů, vzešel jí přece z fakticky provedeného zápisu právní nárok na to, aby tato poznámka byla v knize těžařů ponechána, stačí pouze poukázati k tomu, že poznámka taková dle toho, co svrchu bylo vyloženo, v knize těžařů po právu místa nemá, a že tedy právem úřad na zakročení těžařů zapsaných a k zakročení takovému nesporně legitimovaných nařídil výmaz této poznámky.

Z úvah těchto plyne tedy bezdůvodnost stížnosti a slušelo ji proto zamítnouti.

4470.

Pensijní pojišťování: *Pojistnou povinnost dle § 1 zák. č. 89/1920 zakládají jen takové práce, které jsou kvalifikovány ve smyslu druhého odstavce cit. paragrafu.

(Nález ze dne 3. března 1925 č. 4108.)

Prejudikatura: Boh. 3403 adm.

Věc: Vítkovické horní a hutní těžařstvo ve Vítkovicích (adv. Dr. Max Schimmerl z Mor. Ostravy) proti ministerstvu sociální péče v Praze o pojistnou povinnost pensijní.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvodyl: Zsp v Brně uznala výměrem z 5. května 1922, že Valentin H., zaměstnaný u stěžujícího si těžařstva jako vážný, podléhá pojistné povinnosti od 1. ledna 1909. Odvolání těžařstvem z výměru

toho podanému vyhovělo žal. min. nař. rozhodnutím částečně a měnic výměr prvé stolice vyslovilo, že H. podléhal pojistné povinnosti pensijní teprve od 1. července 1920, a to z těchto důvodů:

»Podle výsledku konaného šetření jest Valentin H. od 1. ledna 1909 zaměstnán jako vážný tímto způsobem: Váží sám na mostní váze uhlí a jiné předměty, odečte na váze, co předmět váží, a tuto číslici zapíše do knihy; povozníkům vystavuje vážné lístky (bolety t. j. formuláře vyplněné jím běžným číslem, datem, předmětem a adresou dodavatele a odběratele); pokud šlo o vážení deputátního uhlí, zanášel do příslušné knihy běžné číslo, číslo poukázky, závodní oddělení, adresu povozníkovu a váhu. Za vážení vybíral poplatky; koncem měsíce sestavoval výkaz tím, že zanášel do příslušných rubrik běžné číslo, adresu dodavatelů, předmět a čistou váhu a spočítal úhrn váhy a počet vážených povozů.

Podle toho bylo jeho podstatnou činností vážení, při čemž písemné práce, které záležely v prostém vyplnění formulářů jednoduchými daty, sloužily jenom k doplnění jeho činnosti podstatné. Taková činnost nezakládá však pojistnou povinnost ani podle § 1 zák. ze 16. prosince 1906 č. 1 ř. z. ex 1907 ani podle §§ 1 resp. 1 a) cís. nař. z 25. června 1914 č. 138 ř. z. Naproti tomu však odůvodňuje pojistnou povinnost podle zák. z 5. února 1920 č. 89 Sb., poněvadž nelze ji považovati ani za práci převážnou měrou podřízenou ani za práci dělníka ve smyslu § 1, odst. 1 tohoto zákona.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss:

Podle § 1, odst. 1 shora cit. zákona z roku 1920 podléhá pojistné povinnosti pensijní, kdo překročí 16. rok věku svého je v čsl. republice v poměru služebním, pokud není činným jako dělník či učeň nebo nevykonává převážnou měrou práce podřízené, jako služby čeledínské, nádenické nebo takové, jichž vykonavatelé se nepovažují za obchodní pomocníky podle zák. ze 16. ledna 1910 č. 20 ř. z. (§ 1 odst. 2).

Žal. úřad prohlásil Valentina H. za povinnu pensijním pojištěním pro období od 1. července 1920 proto, že činnost jeho nelze považovati ani za práci převážnou měrou podřízenou ani za práci dělníka. Proč činnost H-ovu nepovažoval za činnost dělníka a z jakého vymezení pojmu »dělník« při tom vycházel, není v nař. rozhodnutí přímo řečeno, avšak z okolností, že táž činnost uznána jest pro období předcházející za takovou, jež pensijní povinnost nezakládá, tedy za činnost, jež není převážnou měrou duševní, jde na jevo, že úřad nezahrnuje pod pojem dělníka ve smyslu cit. zákona v š e c h n y osoby tělesně pracující, jež nevykonávají práci převážně duševních, čili odpírá charakter dělníka nějaké kategorii osob tělesně pracujících, jež nevykonávají práci převážně duševních. Tímto názorem však ocitá se žal. úřad v rozporu se stálou judikaturou tohoto soudu. Nss vyslovil již opětovně, zejména ve svém nář. Boh. 3403 adm. právní názor, že pojem »dělník« ve smyslu § 1 zák. č. 89/20 není vymezen v odst. 1. § 1 cit. zák., nýbrž že pojmová hranice jeho, zejména hranice horní, to jest směrem k činnostem vyššího druhu pojistnou povinnost zakládajícím, podává se nepřímou z ustanovení odst. 2 cit. §. Z ustanovení odst. 2 lit. a) totiž vyplývá, že zaměstnanci, konající převážně práce duševní nebo dozírající pravidelně k pracím osob jiných, nejsou dělníky ve smyslu odstavce prvního. Ponechají-li

se mimo zřetel činnosti záležející v pravidelném dohledu k pracím osob jiných, o něž tu nejde, plyne z cit. ustanovení odst. 2 lit. a) e contrario, že zaměstnanci, kteří nekonají práci převážně duševních, nýbrž práce tělesné, pojistné povinnosti podrobeni nejsou. Sluší je proto považovati za dělníky ve smyslu odst. 1.

Ježto tudíž nař. rozhodnutí, pokud jde o období od 1. července 1920, je založeno na nesprávném právním názoru, slušelo je zrušiti pro nezákonnost.

Č. 4471.

Pozemková reforma (Slovensko): O záboru majetku, který je spoluvlastnictvím několika dědiců.

(Nález ze dne 4. března 1925 č. 683.)

Prejudikatura: Boh. 1011, 1071 a 2722 adm.

Věc: Bartoloměj B. a dědicové po Josefu V. (adv. Dr. Mandič z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu o poznámku záboru.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: K návrhu stpú-u poznamenal okresní soud v Berehově při nemovitostech ve vl. č. . . . pozemkové knihy kat. obce B. připsaných Josefu V., resp. jeho pozůstalosti, že nemovitosti ty jsou státem zabrány, o čemž vyrozuměl Bartoloměje B. jako zástupce Josefa V., případně jeho pozůstalosti.

Nss uvážil o stížnosti do opatření toho podané takto:

Žal. úřad, prohlašuje majetek, o něž jde, za zabraný, vycházel z předpokladu, že jde o nemovitosti přesahující výměru stanovenou v § 2 záb. zák. a náležející jednomu a témuž vlastníku, totiž Josefu V., případně jeho pozůstalosti. — — —

St-lé popírají správnost a zákonitost knihovního stavu dovozující, že oni jsou to, již reprezentují pozůstalost Josefa V., že stali se vlastníky onoho majetku jak mocí testamentu, tak i mocí svého zákonného dědického práva, a snaží se tudíž, pokud lze z doslovu jejich stížnosti souditi, útočiti na opatření v odpor vzaté s hlediska jednotnosti vlastnického subjektu. Po názoru nss-u však neprávem, neboť vývody ty vrcholí v podstatě v konklusi, že nemovitosti, o něž jde, byť i byly dosud knihovně připsány Josefu V., resp. jeho pozůstalosti, připadly do vlastnictví st-lům jako jeho dědicům a že tudíž jde o majetek náležející nikoli jedné, nýbrž sedmi různým osobám.

Vývody ty nemohou však v daném případě přicházeti vůbec v úvahu. St-lé zmiňují se sice v doslovu své stížnosti o tom, že majetek, o něž jde, si mezi sebe již dávno rozdělili, ale v dalším obsahu stížnosti označují sami své vlastnické právo podle podílů se zřetelem k počtu členů a hlav, a uvádějí, že majetek je ve správě opatrovníka, jenž provádí jeho fruktifikaci pomocí pachtu, rozděluje pachtovné jednotlivým dědicům podle poměru jejich podílů. Naproti tomu neuvádějí, kdy a jak domnělé fysické rozdělení majetku mezi jednotlivé dědice provedeno bylo.